

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 328/2022-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Ivana Fiačana (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Ing. JUDr. Bohumila Husťáka**, súdneho exekútora, Žriedlová 3, Košice, IČO 17 072 735, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, IČO 47 254 220, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Martina Hopferová, proti postupu Okresného súdu Malacky v konaní vedenom pod sp. zn. 23Er/1254/2010, (EX420/2010, EX 31978/2014) takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 2. februára 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústavy“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Malacky (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23Er/1254/2010, (EX420/2010, EX 31978/2014) (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd vydal 22. apríla 2010 sťažovateľovi poverenie na vykonanie exekúcie na vymoženie povinnosti uloženej povinnému [REDACTED] – EMA (ďalej len „povinný“) spočívajúcej v zaplatení 496,08 eur s príslušenstvom v prospech oprávneného EX CREDIT a. s. (ďalej len „oprávnený“) platobným rozkazom č. k. 16 Ro 798/2009 z 13. novembra 2009.

3. V preskúmanom konaní doručil oprávnený 31. júla 2013 návrh na zmenu súdneho exekútora, ktorému okresný súd uznesením z 15. júla 2014 vyhovel a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Zároveň okresný súd druhým výrokom uznesenia z 15. júla 2014

sťažovateľovi ako pôvodnému súdному exekútorovi síce náhradu trov konania exekúcie v sume 49,91 eur priznal, avšak bez toho, aby oprávnenému či povinnému uložil povinnosť uhradiť ich. Toto rozhodnutie odôvodnil tým, že trovy exekúcie budú vymožené v naďalej prebiehajúcej exekúcii od povinného, ktorý je ich povinný uhradiť v súlade s § 197 ods. 1 Exekučného poriadku. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 M-Tdo 12/2004 z 22. decembra 2004, podľa ktorého uplatnenie práva na zmenu v osobe súdneho exekútora nemožno považovať za zavinenie oprávneného, a teda ani za dôvod, pre ktorý by oprávnený mal znášať trovy exekúcie v zmysle § 203 ods. 1 Exekučného poriadku.

4. Sťažovateľ sa voči druhému výroku uznesenia z 15. júla 2014 odvolal. Vo svojom odvolaní z 29. júla 2014 argumentoval nesprávnym právnym posúdením veci okresným súdom, v dôsledku ktorého došlo k zníženiu sumy 140,23 eur, ktorú vyčíslil vo svojom návrhu na náhradu trov exekúcie z 11. marca 2014 iba na sumu 49,91 eur.

5. Okresný súd o odvolaní z 29. júla 2014 podanom sťažovateľom až do dňa podania jeho ústavnej sťažnosti nerozhodol.

6. Okresný súd súdnému exekútorovi doručil 2. decembra 2022 podanie označené ako „*Oznámenie na vedomie SE*“ z toho istého. Okresný súd v ňom sťažovateľovi oznámil, že o jeho odvolaní nebude rozhodovať, keďže exekúcia bola *ex lege* zastavená podľa zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 233/2019 Z. z.“). K zrušeniu uznesenia vyššieho súdneho úradníka z 15. júla 2014 napadnutého odvolaním sťažovateľa z obsahu oznámenia ďalej vyplýva, že (okresný súd identifikoval v texte zjavne nesprávne uznesenie, pozn.) v jeho druhom výroku, t. j. v časti priznaných trov exekúcie sa predmetná vec dostala do štádia, v akom bola pred vydaním napadnutého uznesenia. Okresný súd následne konštatoval, že pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora už neexistuje právny dôvod na vydanie rozhodnutia o trovách exekúcie, pretože súdnému exekútorovi patria trovy konania len v rozsahu, v ktorom boli z majetku povinného vymožené. Okresný súd sťažovateľovi taktiež oznámil, že svojím šetrením zistil, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz. Sťažovateľ zachovanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti odvíja od doručenia oznámenia, t. j. od 2. decembra 2021.

7. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ proti oznámeniu a postupu predchádzajúcemu zastaveniu predmetného konania argumentoval tým, že

a) okresný súd o odvolaní sťažovateľa podanom viac ako osem rokov pred dorúčením oznámenia nikdy nerozhodol, v dôsledku čoho je predmetné konanie zjavne postihnuté zbytočnými prietrahmi;

b) zaslanému oznámeniu chýba akákoľvek logika a výklad právnych predpisov v ňom použitý je absolútne nepochopiteľný a nekonformný, navyše obsahuje aj zjavné nesprávnosti (pozri nesprávne označenie uznesenia okresného súdu z 15. júla 2014);

c) právny názor okresného súdu, podľa ktorého pri zmene súdneho exekútora neexistuje právny dôvod na vydanie rozhodnutia o trovách doterajšej exekúcie, nemožno považovať za správny, pretože podľa § 44 ods. 9 Exekučného poriadku platného aj v čase vydania uznesenia z 15. júla 2014 sa trovy pôvodného súdneho exekútora vypočítavajú, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie;

d) okresný súd v oznámení bez akéhokoľvek logického prepojenia a vysvetlenia odkazuje na aktuálnu právnu úpravu, a to na § 243k Exekučného poriadku účinný od 1. apríla 2017, podľa

ktorého exekútorovi patria trovy v rozsahu, v akom boli už z majetku povinného vymožené, uvedené ustanovenie však je možné aplikovať podľa sťažovateľa len v prípade, ak dôjde k vymoženiu aspoň časti pohľadávky z majetku povinného, čo však nie je tento prípad;

e) okresný súd mal postupovať v súlade s § 203 ods. 1 Exekučného poriadku účinným do 31. marca 2017, podľa ktorého pokiaľ zastavenie exekúcie zavinil oprávnený, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutých trov exekúcie (v tejto súvislosti mal súd zohľadniť, že oprávnený zmenu exekútora navrhol vo viac ako 4 000 exekučných konaniach, a taktiež že sťažovateľ ako súdny exekútor vykonal všetka prvotné úkony pri začatí exekučného konania, ako aj úkony týkajúce sa zisťovania majetku povinného pôvodným súdnym exekútorom až do podania návrhu na jeho zmenu);

f) nárok sťažovateľa predstavujúci trovy exekúcie nie je v tomto prípade možné považovať za bagateľný nárok, pretože oprávnený podal ďalšie návrhy na zmenu exekútora bez akéhokoľvek dôvodu na strane pôvodného súdneho exekútora vo viac ako cca 4 000 exekučných konaniach, pričom súhrnne tieto nároky už predstavujú výrazný zásah do majetkovej sféry sťažovateľa.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Sťažovateľ rozporuje závery vyplývajúce z oznámenia okresného súdu, v ktorom tento súd s poukazom na § 243k Exekučného poriadku dospel k záveru, že v predmetnej veci neexistuje zákonný dôvod na rozhodovanie o trovách exekúcie vyčíslených pri zmene súdneho exekútora iniciovanej oprávneným, pretože v dotknutom exekučnom konaní nedošlo ani k čiastočnému vymoženiu pohľadávky povinného. Zároveň sťažovateľ namietal, že dôsledkom postupu okresného súdu v predmetnom konaní dosiaľ nedošlo k rozhodnutiu o ním podanom odvolaní proti uzneseniu z 15. júla 2014.

II.1. K námietkam smerujúcim proti oznámeniu:

9. Z obsahu sťažovateľovi doručeného oznámenia bližšie popísaného v bode 3 tohto uznesenia vyplýva, že napadnuté konanie bolo zastavené v súlade s § 2 ods. 1 a § 4 zákona č. 233/2019 Z. z., a preto okresný súd už o v ňom sťažovateľom podanom odvolaní rozhodovať nebude. Zároveň okresný súd uzavrel, že pre vydanie rozhodnutia o trovách sťažovateľa ako pôvodného exekútora nebol dôvod, pretože v súlade s právnou úpravou Exekučného poriadku platného do 1. apríla 2017 mu na základe prechodných ustanovení § 243h ods. 1 a § 243k patrili trovy len v rozsahu, v akom bolo plnenie vymožené alebo prijaté z majetku povinného do rozhodnutia o zmene exekútora v súlade s § 60 v znení účinnom od 1. apríla 2017 alebo podľa § 127, § 128 a § 164 ods. 1 v znení účinnom do 31. marca 2017.

10. Ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné poukázať na to, že samotné oznámenie okresného súdu predstavuje len písomnosť, ktorou bolo sťažovateľovi poskytnuté zo strany okresného súdu vysvetlenie procesnej situácie v preskúvanom exekučnom konaní v súvislosti s ním uplatnenými nárokmi. Z tohto dôvodu oznámenie nemohlo samo osebe zasiahnuť do žiadneho zo sťažovateľom v ústavnej sťažnosti označených práv. Napriek tomuto záveru

s prihliadnutím na argumentáciu sťažovateľa však ústavný súd poznamenáva, že ustanovenie § 243h Exekučného poriadku síce stanovuje, že exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017, avšak zákonodarca zároveň uvádza, že uvedené pravidlo sa aplikuje iba v prípade, ak Exekučný poriadok v § 243i až § 243k neustanovuje inak. Z uvedeného teda vyplýva, že v prípade zmeny súdneho exekútora aj v konaní, ktoré začalo pred 1. aprílom 2017, je potrebné po tomto dátume [po nadobudnutí účinnosti zákona č. 2/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony] postupovať v súlade s § 243k Exekučného poriadku, ktorý jednoznačne stanovuje, že výška trov pôvodného súdneho exekútora závisí od výšky vymoženého alebo prijatého plnenia z majetku povinného, ktoré boli použité na uspokojenie nárokov exekútora podľa pravidiel uvedených v § 60 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017 alebo podľa § 127, § 128 a § 164 ods. 1 v znení účinnom do 31. marca 2017. Oznámeniu okresného súdu, čo sa týka vecného obsahu, podľa ústavného súdu preto nemožno vyčítať nesprávne pochopenie procesnej situácie či nesprávne pochopenie právnej úpravy vzťahujúcej sa na preskúmané konanie a procesnú situáciu v ňom vzniknutú.

11. Ústavný súd teda dospel k záveru, že oznámenie nemožno považovať za rozhodnutie, ktoré mohlo byť spôsobilé zasiahnuť do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.2. K námietkam smerujúcim proti postupu okresného súdu pri rozhodovaní o jeho odvolaní:

12. Sťažovateľ ďalej namieta zásah do svojich práv v súvislosti s tým, že okresný súd v predmetnom konaní nerozhodol viac ako osem rokov o jeho odvolaní proti uzneseniu z 15. júla 2014.

13. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“, ktoré je zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01).

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 10/98, I. ÚS 44/99, IV. ÚS 68/02) alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 86/08).

15. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 116/02, IV. ÚS 637/2013). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde], pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa

čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESLP (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

16. Z oznámenia okresného súdu vyplýva, že dotknuté exekučné konanie bolo zastavené 1. januára 2020 na základe zákona č. 233/2019 Z. z. Ústavná sťažnosť sťažovateľa napádajúca postup okresného súdu v preskúmanom exekučnom konaní bola ústavnému súdu doručená 2. februára 2022, teda zjavne po tom, ako bolo *ex lege* zastavené.

17. Sťažovateľ sa teda domáha ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v čase, keď v predmetnej exekúcii namietané porušenie označených práv už netrvá, a teda bola odstránená jeho právna neistota.

II.3. K namietanému porušeniu práva vlastniť majetok:

18. Sťažovateľ v rámci predložených námietok argumentoval aj porušením svojho práva na ochranu majetku.

19. V tomto kontexte ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva záver, že zásadne neprichádza do úvahy, aby bol všeobecný súd sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy (napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Táto súvzťažnosť vyplýva z previazanosti posúdenia ústavnej udržateľnosti napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu s predmetom jeho rozhodovania, ktorým bolo majetkové právo.

20. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom okresného súdu a porušením základného práva sťažovateľa upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z toho vyplýva, že tu niet takého konania označeného porušovateľa, ktoré by bolo v príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 20 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

II.4. Záver:

21. Na základe všetkých uvedených skutočností (body 10, 16 a 19) ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, okrem časti II.1, v ktorej odmietol ústavnú sťažnosť pre nedostatok právomoci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júna 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu